

8925

Володимир Юринець.

Чергою хвиль.

Лірика.

Ціна 50 с.

ЛЬВІВ, МСМХІ.

Із „Загальної Друкарні“ у Львові, ул. Академічна ч. 8

Накладом автора.

181
300
HJ
W

nonz VII/1943
5397

06
10

Володимир Юринець.

кпр ч 19 - 38р
300

8925-

Чергою хвиль.

Львів. Бібліотека
АН. УРСР

Лірика.

88173

~~БІБЛІОТЕКА
Українського Народного
Робітничого Дому
у ЛЬВОВІ.~~

~~БІБЛІОТЕКА
НАУКИ
М. ЛЬВІВ~~

ЛЬВІВ, МСМХІ.

Із „Загальної Друкарні“ у Львові, ул. Академічна ч. 8.

Накладом автора.

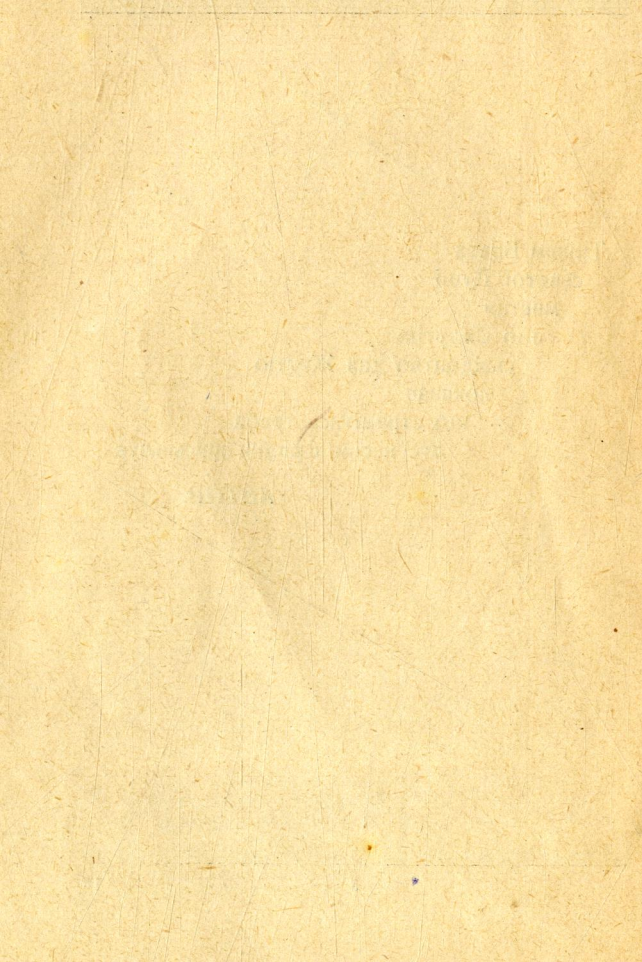
W15/2=5u/5-65044

Львівська державна
наукова бібліотека

№ 5779

Тінням Брата
св'ятої Душі
мистця
що Смертію
свідощтво дав Життю
показав
що стремітись треба
отсі несмілі рядки присвячує
АВТОР.

Передмова.

Заки віддам голос своїм віршованим спробам, вважаю відповідним начеркнути хочби в найгрубших нарисах основні лінії мого духового розвитку, форм ліричних переживань, провідних ідей, якими руководив ся досі й які склали ся в краєугольний камінь моєї духової структури... Не самохвальби то голос, а самосвідомости, почуття конечности, пошани для творчости... Не викидуваннє бісерів в болото, бо зі становища мистецтва такого поділу немає. Кому чужі ті гадки, може зачати входити в контакт з інакшими проявами Духа.

Генерацію, що народилась на склоні ХІХ. в. і перші елементи осьвідомлення зачала відбирати в середині першого десятиліття нашого віку — цїхує якийсь невмолимий трагізм, глум, що казав їй з нахиленим чолом і затисненими зубами вступати в Життя... Найкраща то може генерація останніх часів, красна однодневними своїми радощами, красна глибоким терпіннем. З теплих закутків українства гляділа вона на Захід, дивилась на ту трагедію кроваву, дивний коровід людства, що борють ся з чимось, тішуть ся з побіди, не знаючи тільки, чи над опиром, дикою качкою, чи над сьвітом, дійсністю, собою...

На мойому духовому горизонті появилась уперве як сьвітильня цілість, обявленнє, гідне прийняття, перетоплення в небі задушевних мрій —

філософія Авенаріюса, вицьвіт буржуазії, що dokonує себе, стоїть вже на межі самозпoteзи й абсурду... Коли всі інші системи говорили чимось недокінченим, непевним, неповним, світили дірами ліризму немочи, тут усе було тріумфом, тихим, бо самовпевненим... Сонішна ясність спливала на ті кремінні рядки... Слова Авенаріюса йшли якби з небесних глибин, говорили вічністю плятонських ідей, їх непохитністю... Вязалися з ними — в наших розпалених, ледви пробуджених інтелектах — основи Марксової діалектики про натуралістичний процес пролетарської борби, процес, що ще досі лежить в основі усіх моїх аспірацій; і дивно — вірою в перемогу наповнювала нас його нелюдськість...

Но з часом зачали доходити до мене цілком інакші звуки... Пішли слухи про парижські кабаре, берлінські каварні й моральні рації їх існування, снувалися імена Бодлерів, Верленів, Стріндбергів... Біль, закритий солодковою мелодією католицької резігнації Ам'єля й горде, закриті занавісами майбутньої сили, спалювання себе Ляфорта, крик Ніцше й метушня Шляфа, стали звенами одного могутнього ланцюха, краплями в морю пурпурного жесту декадансу... Виринула нарешті демонічна стаття Пшибишевського... І нараз витворилися в душі нові синтези... Що було ясне, очевидне запалося в гріб, на сцені осталася пустеля, кляття блуканини, сьміх Іронії, гроза перепливання усього... Життя стало справдішньою чергою хвиль... В невгамовний коровід пішло все: суспільність, абсолют, абсурд, естетизм, усе

видалось сьмішним, розвійним продуктом про-
с ння... Не поміг Норвід — зимний Демон роз-
кладу, не поміг Б жозовський, одинокі ве-
ликі вчителі моїх останніх днів. Одиноке, що
дав міні Бжозовський — то розумінне глибо-
кої вартости католицизму, який по
довгих зусиллях зміг вибити з мене мій добро-
сердний катехит...

І так стою до нині у бистрих філях рву-
чого потоку.. Сьмієть ся до мене побідоносне
лице Бергзона, але мимовільний жаль, жа-
доду повороту кудись бачу в його затиснених
губах...

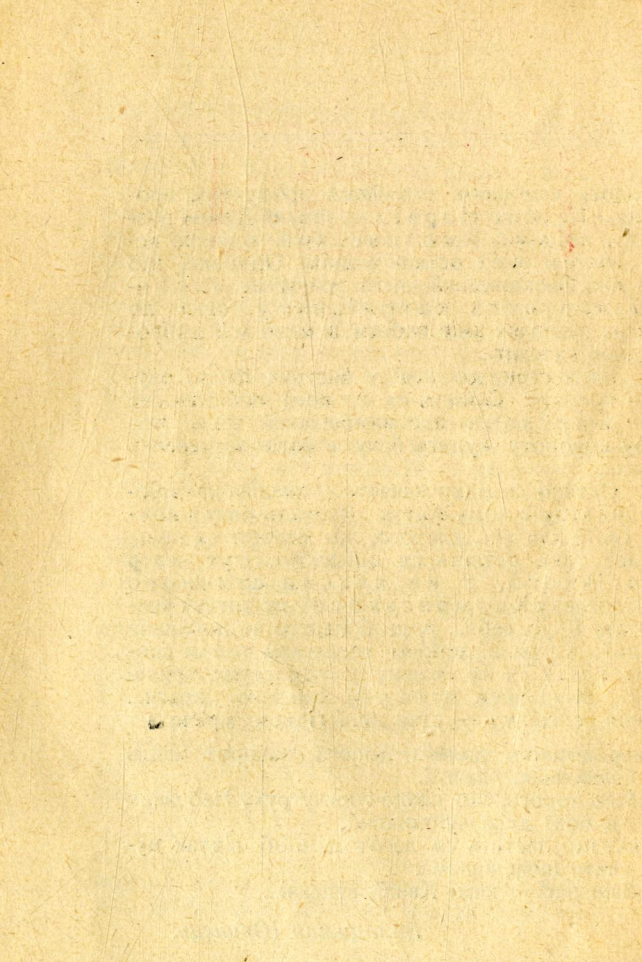
Остало ся одно занятте — аналіза найдріб-
нйших атомів мого Життя.. Вартість бачу в кож-
дй своїй хвилині, длятого, що минаєть ся вона,
то все таки остаєть ся дійсністю, (тут центр
трагічного, а не песимістичного
світлогляду Карманського), як дитину при-
гортаю її до себе... А щоб вдруге не побивали
грудий, а грали легким, пестливим тоном спо-
мину, кладу їх на часинку у спід серця, припе-
шую огляданнем принадної скінченої краси...
І мрія геленізму — стає далі гідною мрією.

А передомною далека дорога, заворот хвиль
непевних, хижих...

Люблю ворога, що кладе горячу руку Небезпек
в мою дріжучу долоню,
гадку, що лестить ся леготом, щоб відтак му-
чити шевелінням...

Люблю вас — хижі Хвилі, непевні...

Володимир Юринець.

Leitmotiv..

В тиші леготах чуєсь голос...
Він ниє злегка, мов журчінне
води з кринички на роздолі,
вітрів дрімливих шелестінне..

То знов зніміє враз — глузливий...,
з грудий таємно вириваєсь,
пірне в пустир туманний Ночі,
по сірих стернисках блукає...

В інакшій виді він вертає:
вже коло себе бачу Друга...,
магічним сьвітлом пекуть очі,
над чолом звисла хмарна смуга...

„Вкажу тобі країни — дива,
мистців раї — сади пахучі,
трагедій сьвіт величній, гордий,
і мук, страждань провалля, тучі...

В отсій нічній мандрівці Духа
паде все земне, забавочне,
Душа напеть ся ароматів,
вбере на себе стать сьвяточну...

Навчиш ся кебети тієї,
що знає лиш Красу цїнити,
зможеш грядке, слизьке болото —
душу в алмаз перепалити...

І никне десь; я-ж дивним дивом
посеред килимів левади
мандрую хашами тернини
і пю безжалісно одраду...

Немов розбавлена дитина
по дикі цвіти нахиляюсь,
у них свою тугу неясну
увесь свій зміст переливаю...

Та в серцю чуєсь порожнеча:
бо я за кождим — то блаватом
теряв частину свого духу,
ставав його повірним б р а т о м...

І знов вертаю... Десь з далека
тускні несуть ся женців співу
і розворушують у грудях
бездольні звуки і плаксиві...

Як від сірен вабливих хорів,
від того світу геть втікаю,
від всіх дарів Краси — Природи,
принад Артистів замикаюсь...

Мій світ — то світ глухої Ночі...
В горі лише німі зірниці,
в долі пустеля; а у грудях
незломна воля, твердша кричі...

Найкращий мент...

Найкращий мент мого Духа:
сумерк богів..., чарівна хвиля,
коли усі свої з'усиля
на шлях поверну борні, руху...

Із нїдра вирву все, що стїйне,
тревале, певне, що в контури
кладесь відвічної структури,
що миле, любе, гармонїйне..

Нї одна нута жалю, смуги
не вирвесь певно..., стон проклону
ярким квилїнням не задзвонить...
Мій ідеал: нїчим не бути!...

Ти хочеш...

Ти хочеш, друже, щоби я
заводив трубадурські трелі
і як небесний Ботічеллі
раї неземні малював?...

Ти хочеш, друже, щоби я
у злотий храм краси замкнувшись,
в себе самого потонув,
ловив перел принадний чар?...

Чи бачиш, як осьтам в розгоні
калічуть ноги, сліплять очі
у пільмах злої змори — ночі?..
А рани на їх білім лоні...

Вони що пізно тут прийшли,
блукались по культур роспуттям
і гній найшли і розклад трупів...,
в життя полудни вже зайшли...

Не чуєш може, як невпинно
квлять ляпади, а з вікон
домів прискорбний ллєсь стогон
і шлєть ся К а р а неповинна?...

Не знаєш, друже, що часом
у горді строфи тих канцон
паде долини відгомон,
краса нараз стає гріхом?...

.

Не жадай отже, щоби я
заводив трубадурські трелі,
і як небесний Ботічеллі
раєм в зефірах чарував...

Не люблю я вечірньої дрімоти,
жалкої пісні любови й спокою,
жаху, буденної турботи...
Пливе задума сірою імлою

жовтавих піль глибокими скибами...
Глядить трівожно чорне гілле
топіль, як теміннь табунами
глотить сьвітільний рай весілля...

І в людях теж слідна відміна :
погас вогонь палкої злоби...
тане вже лиць риса кремінна,
на подлу добрість — подла злоба...

Коби...

Коби можна пізнати, чи то людськості Зьвір
у просоння хвилини вступає...
моклаками, баюр трійлом вабить мій зір,
бруду кал із красою мішає...

Чи храм вічний краси перстень зла навкруги
пасмом темним обводить нароком,
щоб по вік показати, що величність душ
зла не зробить звичайним пороком...

Бо тоді-б вже погас огонь муки, чертог
згадок, біль протяжного ридання...
Та закріп би також весілля, радости бог
в зимні лінії Анджеля „Свищення“...

Мрії крильми,
вогнем Туги
я-б линув,
через блакит
гень за овид
в даль синю...
Де гордих скель,
срібних ледів
знімають ся корони,
в той дивний сьвіт,
де самоцьвіт
хрустальні сльози ронить...
Потоків шум
тисячі дум
на серце навіває...,
орлів клюви,
їх гордий зір
у гору поривають...
Но я боюсь,
щоби часом
не пирснула мрія...,
кущів іржа,
трави смага
не змели надії...

В хвилі пробудження...

З обіймів мрій, чудових снів,
життя небесного душі,
глибоких, гордих тайн тиші
рве знов потік буденних днів...

І знов жалкі, скучні мелодії
на вікнах вітер виграє,
дощів потік журчить - пливе,
а я — я тиняюсь мов злодій

між монотонною юрбою
людей приземних і байдужних...
(Ах деж мої світи жемчужні?...)
Вялить, бє дійсність ваготою ..

Широким полем, полосами
буденність сіра бєсь - блукає...
І через хвилю замовкаєш,
слідиш за Духа голосами..

Докором грають дні весни,
падуть у низ зомлілі крила,
від світа проч зове могила...
Дума заводить: сні і сні!...

Гобелін...

Роями тіни бють ся
крильми об сснні очі,
ранком, коли опадуть
важкі обійми ночі..

Глядиш : брудні, продерті
шматочки хмар на сході...
тут знов розвійні імлі
нависли... А зі споду

гладенька скатерть снігу ;
гусий ряди біляві
розсілись ; часом гляне
скрізь занавіс луч млявий...

Прозора шиба леду
красок чаром заблисне...,
глядять з захватом вільхи...,
та чар захвилю присне...

Крізь мраки щось чорніє
і сонно пливуть тіни,
чи люде то, чи змори
казочної країни ?...

Лежить знеможене тіло...,
дарма — гнете ослін...
На голій стіні висить
зсірілий гобелін...

Щось якби дерев гілле,
щось ніби люде - мари...
но черти лиць вже стерті,
на гілле лягли хмари...

Думаєш: чи вже справді
чергою дивних змін
і сьвіт і люде — тільки
зсірілий гобелін?...

Грицькови Чупринці

в доказ пошани...

Вже прийшло миле і запашне літо.
Смарагду коверці
в божеськім розплоді
чудової вроди
цвіт в зори
розсипають,
В пристрасти любови
розганяють
у пестрії герці
красок, тонів,
що мов дзвони
прибивають, то лестять,
ятрять душу, то манять
(Ви-ж знаєте красу нетиху,
що на думку зводить лихо?...)
у навіжену погоню
в оболоні,
де — як цвіти
малі діти
в безконечнім раюванню
блиском сяють,
сьміхами весни..,
та не знають
у щасливому незнанню,
які багаті вони..
Вже прийшло миле і запашне літо..

Прийшли горячі і надійні жнива..

Никне рай, —

та там з боку,

сонним кроком

на золоті ниви

жінка згорблена,

оскроблена,

серпом має,

блискучим,

палючим,

жито жне,

уперед іде...

Та хоч поту

йдуть струмінні,

як журчінням

вода серед слотів,

все де

і не бачить

своєї Голготи..

Жито жене

і не знає,

яку ролю

у сьвятині сьвіту грає...,

та з невіжестю сьвятою

клаптик долі

рівнодушно виповняє...

Прийшли горячі і надійні жнива...

.

Кінчу свої строфи — бо приходять хвилі,
які мене ламають сильним натовпом слів,
яких і душа творча видержать не в силі

і гнеть ся, ниць паде в гучні ряди рабів. .
(Бо рабство духа має ту прикмету,
що ще сипне громом, в небеса полетить,
патосу струміннями розіллесь, розбираєсь,
голосом пустинним в останнє завіє...
Останками того, що в горі сияло,
яке так ясне, легке видавалось...
Тут і творення великого конечність
і володіння словом безлична безпечність...)
Хотіло б ся часом, щоб враз замовкла мова,
позбулась красоти і чару, краски, кр ку,
щоб думка відорвалась з під оковів Слова,
в німу, рішучу перейшла музику. .,
і видавалось, що про все те горе
не душа творча, а дійсність десь говорить...,
а я — а я самий, розораний терпіннєм
німим став призначення глухим на все каміннєм...
Бо слово в нас — не те оруддє гоже,
що лестить слух, мете на груди рожі,
а слово — Дійсність, що острим, знай, фльоретом
клює, хоч висилає блиски аморетів...
Серед втіх безграничних лячна нависне кріза,
у довгий стон протягнесь радість Діоніза!...

На віщо...

Навіщо рівні ті рядки,
солодкі строфи елегантні,
образи, сцени імпозантні,
ті всі пустошні забавки?...

Чи на те може, щоби вмиць
єдину істину — душу
і пригломшити тишу,
або і других заманить?...

Бо поза роєм шумних слів
я чую друге, більше дійсне
і не як рими прямовісне,
миле як згадка юних днів...

Воно так дійсне, як свистання
білий іней, душі спасення
тужна, палка любов творення,
святі героїв поривання.

Щось з німоти жадної мови,
як літом гураган нависне,
ні повний колос не колиснесь...,
Щось з сил душевної обмови

є в ньому, з срібних краплин сліз
і струй рясних гірконого поту,
думок ненависної глоти,
душі розгуканої ліса...

Воно мішає, коле, давить,
щоби старечий храм звалити,
пестливих слів терем розбити
і перед дійсністю поставить..

і брати тільки, що наложить
сувора льогіка життя,
а не кидать від нехоття,
краси словами, скільки змога...

Тоді і великим справді фактом
стало мистецтво, тихий сьпів
дыхав-б трагізмом і не вів
до похоронних, зайвих актів...

Античною стопою...

1. Робітник...

(Оглядаючи різьби Meunier'a).

В розгарі жару, пекольнім машин залізних стукоті
творють ся тіло моє, кріпне думка моя...

Люблю життя, люблю глядіть, як в дружеськім
[сплеті

смерть шле життю поцілуй, життя накликує
[смерть...

Силу я знаю свою, її, що родить століття..
злющий вогень — вістень ясних побіди днів...

Там гуторять про нужду, про голоду смертне
[біливо..,

знесу голод, бо він — пімсти підсичує ярь...

Хай притихнуть ті стони, заблисне горда наука;
сила сотворить віки, плач поведе в небуттє.!

2. Дві трагедії...

Ясний Олімпу шпиль, богів лица скупані сонцем,
радість що граєсь ураз, знаючи міру собі..

Море закрите легеньким, тоненьким сіткою-

[плесом

ткає спокою чар, сьвітил блискучий алмаз...

Мудрість стягом барвистим в принадні образи

[думки

миттю мережить скорбот печальних нависний рій..

І от трагедія в тім, трагедія грецького духа...

.....

Зломи думок, квилінне, жадоб розгукані бурі,
блиск страдальний очий, рук невгамований скорч...

Филь дикий ревіт, то знов прибережних скель

[голосіння,

тріск продертих вітрил, крик безнадійний товпи..

Дивно йде на тім сьвіті, дивно як років чергою

спокій криє трагізм, криє трагізм

[неспокій...

Тобі, Народе...

Нераз Тобі, Народе, здрожать стером струни,
тронуті крилом срібним замислів моїх..
Загадок рядками кругом снують ся руни
по судьб твоїх скрижалях, распуттях доріг..
Щезаю у безвісті і потік душі ревучий
мчить геть у підземелле, іскрючись палом,
а мелянхолії солодощі пахучі
різблять в душі металлю одчаю ралом..
Або прорветь ся гать жерельного напору
і враз збрений ручай розгуканих ревів,
іде пошум журби і немочи покора,
терпінь глибінь. шелест буденних всіх злиднів...,
(які теряють вже артизму всякі взори,
стають лише чергою сухих голосів...)
Душа вже геть зомліла: спомин заповіту
застелюєсь кари білим рантухом,
жажда ненаситна визволення цвіту
валить у грудь невздержено залізним обухом..
„Поезію знов складаєш; знова вихром патосу
гнеш дерева, ламаєш плід лісів чужих,
а що вкраситись мало сьвятістю льотосу,
звенить лиш слів роями пустих а дужих...

Різбити себе маєш, глядіть, щоби не вмерла
ніодна хвилина без вартости клейма,
усе, що сліпим блуд-явищем продерлось,
прийняла, осьвятила, спасла душа сама...
Народу ти шукаєш? ссавками амеби
бездольно десь блукаєш по моря мутних днах,
і те, що самому видержать би треба,
в безсиллю вмиєш складаєш у лиць чужих
[рисах...

Та трусів то робота, бо народне діло
хватать душі пошептів у вік брєнячий рїй,
незрілих ще, не сьмілих, тобі лиш зрозумілих,
звичайних, та страшних у простоті своїй!..."

Pro domo mea...

К. Л. присьвячую.

Ой не мішайте мене з юрбою
мізерних духів епігонів,
палких мистецтва гегемонів,
що „чесно“ вміють жити з собою !...

Всіх тих мистців, що гарно знають
глядіть в кишені справжніх творців,
з трагічним жестом духоборців
пусті слова, зіхлялі бгають
в каскади строф, звучні ронделі,
в пестливі тони мадригалів,
у суму суятливі трелі...,
що у нас кровію скипало...

І ту ватагу, що міняє
на грошенята ті дрібні
колоди золота; важкі
мраморів бльоки розбиває

на камінців дощі блискучі...
А з супокою, що громів
лянцети криє — вихри, тучі
перед народом розвиває...

З арлекінад брудних плюгавих
збрую для себе вміть кує
збрую блискучу, та дуплаву...
В подлу байдужність нею бє,
а хоч її безцільність явна,
правдиву почесць відбирає,
спокійно носить вінці слави...

Ви не кажіть, що в мене мова
Якась хропава; мої слова
нехитро вяжуть ся з собою...,
ведуть облогом злим стернистим,
шляхом трудним і кремінистим...,
бо вони — діти завзятого б о ю...

Бо вони дійсні... Кожде з них
ставало ворогом довічним,
чортівським зором сліпозір,
мечем впиваю ся двосічним...

Або лестилося знов другом,
любкою милою,
жадало роскошів кругом,
солодощів напою...

.....
Отсе мойого духа Твір...
.....

Він валив молотом
і сверлив долотом
і гнітив арканом,
зак'саваном
ляг на груди...,
він плід кровавого труду...
І тому
хоч часом
моє слово
як хрусталь
сяє в даль
у ньому — жаль,
скорбна печаль...

.

Я нічого не встидавсь,
а з затисненими зубами
себе самого викидав
яким я є; та хоч часами
душі своєї сам боявсь,
та йшов я далі, бо пізнав,
що сьвятість тільки — те життя...,
сьвяте у мерзавих хвилях,
сьвяте у подлости зусиллях,
сьвяте на сьвятости стежках...
Один в артистів є закон
любить життя хоч через стон...
І у тих ясних блисків міріадах,
що немов килими левади
жемчужать душу і уяву.
звенять, блищать в небесній славі,
співають тонів хором,

перед здивованим зором..
І у тих звуках скорбних, трунних,
коли у грудях рвуть ся струни,
беззубним ротом час харчить...

.....

Бо вони — діти правдивого болю..
Мій біль — родив ся він в ночі,
коли злітала суть буття,
душа багла так забуття..
Ні... страшного життя,
життя, де біль, туга і сум
і рій брєнґачий скорбних дум
і гордих досьвідів лан
сьпівав-б завзятий боєвий пеан..
Та радо біль такий мовчить
і популярности адептам
втіхами духа не платить..
Мій біль знімавсь, змагав ся далі,
коли то довгою низкою,
як під ударом опалі,
сьвіти щезали — звисаючи млою..
Зглублювавсь він у ту епоху,
що скрізь реготи скоморохів
сплила реготом — божевіллям...,
Пшибишевського стихом,
Авенаріюса сьміхом,
чо́ло зорала Біллевої вроди..
Та згодом
у небо він шибав
і там шукав
основи...

То гіллям,
вихрів табунами стрясав,
зойками гір трошав
в бажанню визвілля...

І прийняв
довічну муку,
благословив руку
бога, що невинно карав...

.

Шибавсь, шибать буду собою...
Ой не мішайте мене з юрбою...

Смерть душі...

Зняла ся заметіль.. Рійним сніжин біливом
заснуло воздух... блищать зловіщо зорі...
Палить мороз; наляканий тим дивом
шибає місяць щораз скорше д'горі...
В комнаті тепло.. В печі шіпки тріскають
пливе скрізь думку казок тонка смуга,
і мила сонність йде на очі,
і невиразно щемить туга,
Читаю Бранда... Стають передомною
всі сцени розпучні: німа пустіл, хуртовин
пекольний зойк і Бранд у смертельнім бою
з собою, навіть смерть пожить готовий...

Як мило пл'ве тепло по всім тілі,
у гармонійні образи
спливає все, що там — на ділі
вялить морозом мук, грози...

.

Та мимохить нараз пооре
чоло, заповнить грудь плачем
прискорбна думка, що говорить:
Ти став вже зимним глядачем!...

На небі...

На небі сонно всьміхають ся зорі,
вкриті серпанками вечірньої стуми,
а тут — на долі темінні задуми
цілують страсно мої очі хорі...

Шукають місяця легкого мусліну,
що над кущів юрбами розгортаєсь,
таємним сяйвом стежини вкриває,
де ми ішли — в любови годину...

До сну, спокою, клало ся море,
німіли плес приборкані сьміхи,
чорніли далі задумані гори,
забули птиці дневні втіхи...

Міні здавалось, що того спокою
ніякий Ангел вже не заколоче,
і душа буде впиватись до схочу
бальсамом тіла, мовою німою...

Та все минулось... Хоч спомин якором
впиваєсь остро в поранене серце,
в душі счиняє навіжені герці...,
та за сяйвом глядять мої очі хорі...

Нідерляндська штука...

Нераз я в зубуття годині
полину духом у Гандаву,
над дахів море червонаве,
над стрункі вежочки сьвятині...

Сумерк... В чудовій каштанів алеї
снують ся тіннями — марами
жінки безмежними юрбами...,
у довгих розвійних киреях...

Понад алеї легким шумом,
через островів гнучкі лози
бурмоче темна мова грози,
задума віє з верхів туму...

Несесь задума..., закриває
серпанком ночі всю алею,
жінки розходять ся мов феї,
настає тиша в дивнім раю...

З стрункої вежі плаче-дзвонить
могутній голос.., та за хвилю
притихне вслуханий, зі шпилів
пливуть лиш тихі погомони...

Все так звичайне — а так високе,
в земельних формах — піднебесне,
живуче духом — а тілесне,
живуче тілом — а глибоке...

В хвилях непевности.

На душу чисту, красну,
невинну, передчасно
 лине біль,
У край веселий, мрійний
несесь задуха трійна
 наших піль..
Погасло вже світило..
Підводить ся зневіри
 острий згук.
Зі слова, що остане,
з того, що дух твій вяне
 в путах мук?...
Глянь там: у короводі,
в невздержному поході
 йде юрба,
Кличів твоїх високих,
ні щирих сліз у оці
 не бачить вона..
Так само клопотями
імлі понад лугами
 снуєть ся скорбота,
Над нашим селом рідним,
народом темним, бідним
 царює темнота..
„Все йде, все минає
і краю немає ..“
 ти фантом,
І в радощів морю,
великій книзі горя
 малий атом!...

Фрагмент...

Я. Л. присвячую...

У сновидіння метких льотах
я бачу вас — людей завтрішних...,
і я втішаюсь — жалем втішним,
в непамять йдуть усі скорботи...

.....

Я бачу лиця сумні, горді,
як в тих в каплиці Медічеїв,
що на вид людських всіх трофеїв
шлють незаметний блиск погорди...

.....

По товстих скибах спливати-ме Труд,
вільної праці радісне вітхнення. .,
пламенний дітірамб...
Потане життя бруд...
Заіскрить ся
захвату жар,

простелить ся
спокійних очий чар,
очий прогалин глибоких...
Не буде кар,
ні болю гаддя шевеління,
ані покори квиління...

.

Буде Біль,
буде вічне Буття запитання,
свідомий Біль,
як в Ляокосна,
що не плаче,
не заводить,
судьб вороном не краче,
у мент одинокий
заєдно пірнувши,
св'яту параболю
і образ довічний,
де в мойр хижих пальцях
пряди́ва снують ся,
казок, що дійсністю стають ся...
Не несесь голосіннем,
як бог,
що тільки глядає
красоти хотіннем
на срібний суп'який
квилючих зір гармонію,
їх повагу,
безпристрасність залізу,
сліпий туману оморф,
Хаосу бунту хор...

І звідси навчаєсь
кровавих триумфів
райдужним законам...
Потому в розгоні
поринає, тоне
в глибінь,
де світа не має.
страхінтем сіяють
чорняві филь напори...
В царини заляті,
де добро вже никне...
сьміхом любов стаєть ся,
простір заповняє
тятив пошум
і громів гуркоти ..
де зло тільки — Слава,
побіди клеймо...
І звідси квилінне
в суровім мarmorі...
Те щире квилінє,
що родить ся
в вечірню годину
мандрівки,
якій початку нї має н кінця...,
а одностайний шлях
і запитів байдужність...
Меркне все,
цілує Ніч,
Ніч що не ридає
закриває цвіль...

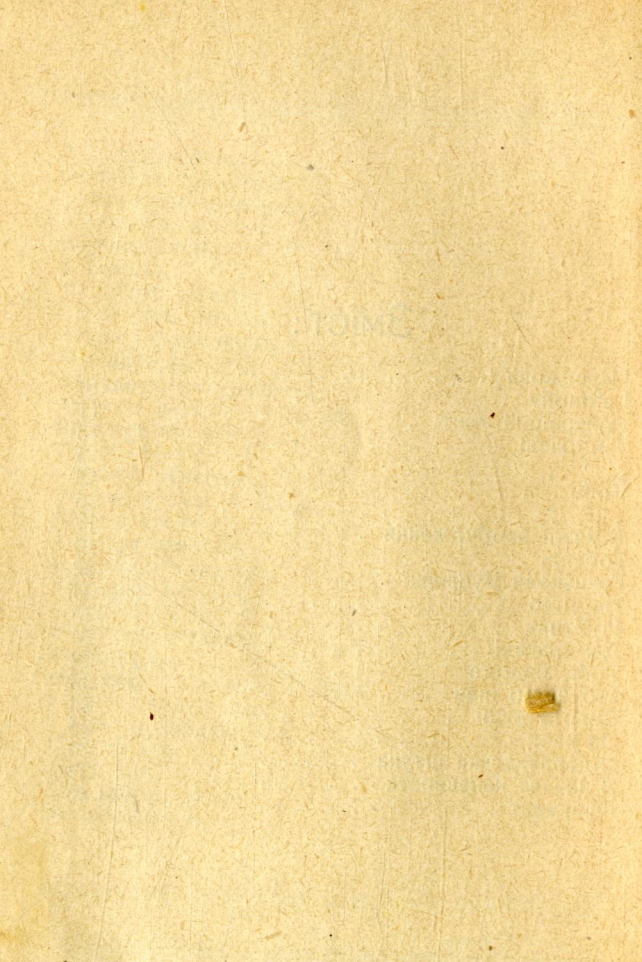
.

Усе пусе — сьвятий лиш людський біль...

Зміст :

Передмова	5— 7
Leitmotiv	9—10
Найкращий мент	11
Ти хочеш	12—13
*	14
* *	15
* * *	16
Коби...	17
*	18—19
В хвилі пробудження	20—22
Гобелін	23—24
Грицькови Чупринці	25
На віщо	26
Робітник	27—28
Дві трагедії	29—33
Тобі, Народе	34
Pro domo mea	35
Смерть душі	36
На небі	37
Нідерляндська штука	38—40
В хвилях непевности	
Фрагмент	

Підготовляють ся до друку отсі писання

ВОЛОДИМИРА ЮРИНЦЯ:

Золота чаша

Лїрика.

Пітаґорас

Драматичні сцени.

Етапи

Сучасна повість.

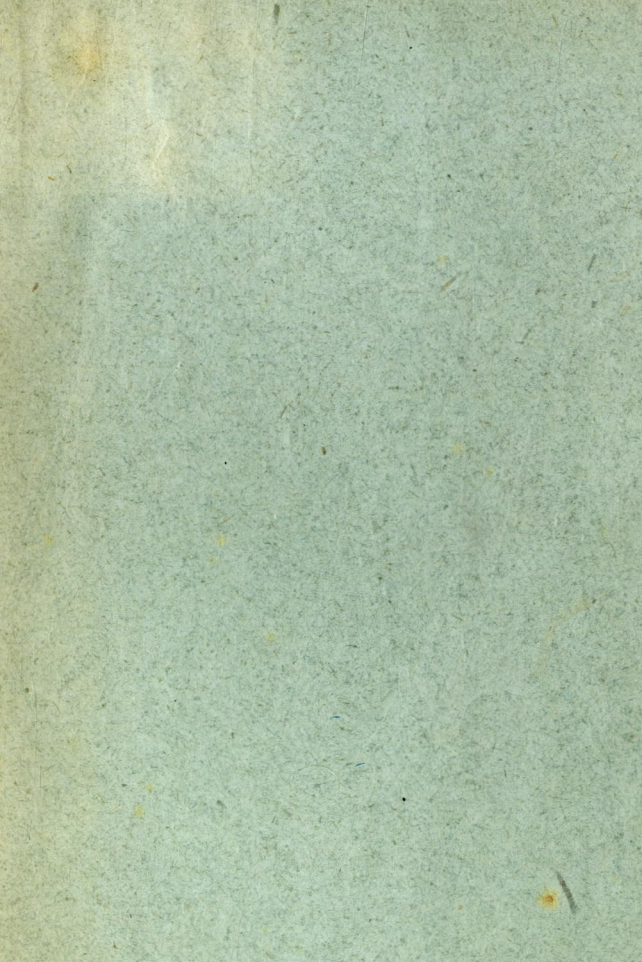
(Спомини — Дивний закон контрасту л — Сїла сторожа — Душа каварні — Завіщанне Пресіє — Mors triumphans).

М. Коцюбинський

Діяльог.

Новійші теорії вартости

(Гуго Мінстерберг).

50 коп.
1,26 (1986)

р
1 5779

8925

Володимир Юринець.

Чергою хвиль.

Лірика.

Ціна 50 с.

Львів, МСМХІ.

Із „Загальної Друкарні“ у Львові, ул. Академічна ч. 8

Накладом автора.